

Vladimír Veit vydává album prostě nazvané *Písničkář*. Jako by hned v úvodu názvem chtěl defenzívně naznačit, co můžeme čekat. Bohužel, je to tak. Dostaneme porci patnácti písní, jako vystřižených z počátku sedmdesátých let. Vzhledem k délce působení Vladimíra Veita mi přijde trochu neuctivé přirovnávat, ale ubránit se tomu nemohu – trochu připomíná Pepu Nose, trochu Karla Kryla pod sedativy, některými úvahami v textech Pavla Dobeše – ale z žádného nemá to rozhodující charisma. Z hlediska muziky tedy slyšíme dominující kytaru, sem tam ozvláštěněno dalším hudebním nástrojem, nejčastěji smyčcovým, melodie podřízené textům a texty pak nepřinášejí žádná nová témata, jejich řešení či nové pohledy. I slovní arsenál je stejný, jako u desítek jiných – kombinace do civilna záměrně stylizované poetiky se snahou šokovat přisprostlými výrazy. Samo o sobě by to nebylo marné, pokud interpret takto svět vidí a cítí, nechť o něm i hovoří jazykem sobě vlastním. Otázka je jinde: Zajímají na desce otevíraná témata ještě někoho? A osloví to někoho v této formě deset let po začátku jedenadvacátého století? Není to vlastně zbytečná deska? Chvíli jsem dokonce pátral v bookletu, není-li to přeci jen nějaká reedice jakéhosi zakázaného samizdatu z počátku sedmdesátek, protože desku vydává Galén a ten občas takovéto „kousky“ vytahuje na světlo boží, jakkoliv by měly žít spíše v milosrdných vzpomínkách, které zůstávají jen na to dobré z každého díla. Ale ne, je to natvrdo rok 2011. Možná tady je klíč k tomu, proč folk a jeho interpreti přestávají být „svědomím“ bytí jen části národa. Nejenže už interpreti nezpívají o tom, co aktuálně národ zajímá, bojují stále se svými fiktivními větrnými mlýny a nepřáteli, kteří už dávno nepřáteli nejsou, ale ani to nedělají adekvátní formou. A tím umožňují nástup v producentských laboratořích gramofonových firem vyšlechtěných folkových substitutů. Nevím vlastně, co je horší – jestli toto, nebo naopak úspěch folkových polopravd, podávaných v moderním obalu a v poklusu letem světem mladým hezkým klukem. Obojí folku škodí nakonec asi stejně.

{desky 1043}

Vladimír Veit vydává album prostě nazvané Písničkář. Jako by hned v úvodu názvem chtěl defenzívně naznačit, co můžeme čekat. Bohužel, je to tak. Dostaneme porci patnácti písní, jako vystřižených z počátku sedmdesátých let. Vzhledem k délce působení Vladimíra Veita mi přijde trochu neuctivé přirovnávat, ale ubránit se tomu nemohu – trochu připomíná Pepu Nose, trochu Karla Kryla pod sedativy, některými úvahami v textech Pavla Dobeše – ale z žádného nemá to rozhodující charisma. Z hlediska muziky tedy slyšíme dominující kytaru, sem tam ozvláštěněno dalším hudebním nástrojem, nejčastěji smyčcovým, melodie podřízené textům a texty pak nepřinášejí žádná nová témata, jejich řešení či nové pohledy. I slovní arsenál je stejný, jako u desítek jiných – kombinace do civilna záměrně stylizované poetiky se snahou šokovat přisprostlými výrazy. Samo o sobě by to nebylo marné, pokud interpret takto svět vidí a cítí, nechť o něm i hovoří jazykem sobě vlastním. Otázka je jinde: Zajímají na desce otevíraná témata ještě někoho? A osloví to někoho v této formě deset let po začátku jedenadvacátého století? Není to vlastně zbytečná deska? Chvíli jsem dokonce pátral v bookletu, není-li to přeci jen nějaká reedice jakéhosi zakázaného samizdatu z počátku sedmdesátek, protože desku vydává Galén a ten občas takovéto „kousky“ vytahuje na světlo boží, jakkoliv by měly žít spíše v milosrdných vzpomínkách, které zůstávají jen na to dobré z každého díla. Ale ne, je to natvrdo rok 2011. Možná tady je klíč k tomu, proč folk a jeho interpreti přestávají být „svědomím“ bytí jen části národa. Nejenže už interpreti nezpívají o tom, co aktuálně národ zajímá, bojují stále se svými fiktivními větrnými mlýny a nepřáteli, kteří už dávno nepřáteli nejsou, ale ani to nedělají adekvátní formou. A tím umožňují nástup v producentských laboratořích gramofonových firem

Písničkář???

Napsal uživatel Miloš Keller
Pondělí, 28 Květen 2012 20:36

vyšlechtěných folkových substitutů. Nevím vlastně, co je horší – jestli toto, nebo naopak úspěch folkových polopravd, podávaných v moderním obalu a v poklusu letem světem mladým hezkým klukem. Obojí folku škodí nakonec asi stejně.